

[Behnke]

ter Fremskridtspartiets opfattelse blot et opkog af gammelkendte socialdemokratiske standpunkter; at man i denne rapport så forsøger at sammenblande eller sammenskrue ulandenes problemer med miljøproblemerne, er blot at bytte om på faktorernes rækkefølge – rapportens konklusioner er de samme, som så mange andre socialdemokrater fra europæiske lande har markedsført gennem årene. Rapporterne er hver gang blevet udsat for efter vores mening unødigt megen interesse og omtale.

Det er Fremskridtspartiets holdning, at Danmark og det danske Folketing skal bruge sine kræfter på at vurdere den danske ulandsbistand og ikke foregøgle folk, at der er noget nyt i Brundtland-rapporten.

Danmark kan ikke, hvor ambitiøse vi ellers må være, løse Jordens meget alvorlige problemer med sult og underudvikling eller for den sags skyld de meget alvorlige forureningsproblemer, der er ude omkring i den store verden.

Ser man på arten af den danske ulandsbistand med talrige fiaskoprojekter som iskagefabrikker i Sydsudan og ubrugelige fjerkræfabrikker og sagen med de mange køleskabe osv., får man også let indtryk af, at den danske ulandsbistand i langt højere grad har karakter af afladsbreve end en egentlig tro på, at den danske indsats virkelig nytter, for fakta er jo, at politiske og ikke mindst religiøse forhold internt i ulandene har en langt større indflydelse på landenes evne til at brødføde sig selv, end hvorvidt Danmark yder ulandsbistand. Lad mig i den forbindelse f.eks. minde om de helt absurde forhold, der i øjeblikket hersker i Etiopien, hvor ikke engang bistanden er i stand til at nå frem på grund af de interne forhold i landet.

Dér er vores holdning, at lige så vel som vi ikke ønsker, at andre lande skal blande sig i vores interne forhold, mener vi heller ikke, at Danmark skal blande sig i andre landes interne politiske og religiøse forhold.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at Danmark skal yde ulandsbistand. Det, som Fremskridtspartiet er imod, er, at der gennem tvangsinddrevne skatter udbetales ulandsbistand til projekter og lande, som skatteyderne ingen indflydelse har på. Vi ønsker med andre ord ulandsbistanden privatiseret i ordets egentlige betydning. En lang række frivillige organisationer som Folkekirkens Nødhjælp, Røde

Kors osv. formidler allerede i dag indsamlinger af penge til ulandsprojekter, og det går hver gang på fortrinlig vis.

Forskellen på de private projekter og den statslige ulandsbistand er, at borgerne har frihed til selv at sige nej. Det er det argument, der for os er det vigtigste. Vi har selvfølgelig solidaritetsfølelse med ulandene, og vi har da også medmenneskelighedsfølelse over for de mange tragiske ting, der foregår, men det er på egne vegne, vi har de følelser, og ikke som en kollektiv statsholdning.

Dertil kommer, at den danske ulandsbistand jo bestemt ikke er upartisk, hvad flere ordførere har været inde på. I alt for høj grad er der efter vores mening tale om bistand til lande med socialistiske styreformer, hvilket igen taler for, at ulandsbistanden skal være en helt privat sag. Vi er vel næppe alle enige om, at de mange projekter, som f.eks. Danida har støttet igennem årene, har været fornuftige dispositioner.

Hvis Danmarks ulandsbistand overgår til at være baseret udelukkende på private indsamlinger, vil de indsamlede beløb også være et mere ægte udtryk for, hvad den danske befolkning egentlig mener vi skal give i ulandsbistand, og ikke som nu, hvor det er Danida og Udenrigsministeriet, som udøver samvittighedsfølelse og solidaritetsfølelse for samtlige fem millioner danske statsborgere.

Havde den danske ulandsbistand så gennem årene været et eksemplarisk foretagende, som havde kunnet godskrive succes på succes, kunne der argumenteres for, at den statslige ulandsbistand skal fortsætte. Men desværre har projekt på projekt udvist dårlige resultater. Gang på gang har statsrevisorerne måttet kritisere projekterne, og resultaterne af projekterne har været beskæmmende for Danmark.

Danmark vil i 1988 bruge over 6 mia. kr. på ulandsbistand i den ene eller anden form, og ud over de mere principielle betragtninger, som Fremskridtspartiet har om frivilligheden i ydelsen, sættes det hele i et voldsommere relief, når der ses på den store beløbsstørrelse.

Hvad må de tænke alle sammen: venteliste-patienten med hofteskade, pensionisten uden tilstrækkelig varmhjælp, den enlige mor uden lejlighed osv., de mange danske statsborgere og skatteydere, som i dag får nej med begrundelsen, at der desværre ikke er penge nok? Hvordan kan partierne her i Folketinget se disse